

[Vagn Bro.]

Forskæl, der i Hovedsynspunktet skulde være over for Personer i og uden for København. Det, det drejer sig om, er jo det Institut, som vi for øvrigt allerede har haft, men som jo ikke i særlig Grad har været benyttet, nemlig dette, at man kan paalægge Arbejdsgivere at tilbageholde af Lønnen. Der staar ganske vist i den nævnte Bestemmelse, sidste Stykke i § 6, at Justitsministeren træffer Bestemmelse om, hvorvidt og paa hvilken Maade Reglerne skal komme til Anvendelse, og heri er der jo en Mulighed for, at Ministeren vil kunne lade disse Paragraffer omfatte alle. Det mener jeg, vi skulde have som Hovedregelen. Der siges i Bemærkningerne, at Forholdet er af løsere Art i København. Ja, maaske for nogle, men akkurat det samme gælder i Provinsen. Der er ikke Tvivl om, at for det store Flertal af de paagældende Personer er det Arbejdsforhold, de staar i til deres Arbejdsgiver i København, lige saa fast, som det er i Provinsen, saa jeg vilde mene, at vi maatte kunne have en generel Regel. Det er i det hele taget ogsaa bedst at have en Regel omfattende alle, og saa kunde der maaske i Cirkulære gives en nærmere Udformning og med Hold i Loven træffes de Særbestemmelser, som man baade i København og udenfor maatte have Brug for.

Jeg skal derefter sige et Par Ord om § 16. Jeg skal gøre det saa meget mere, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, var inde paa Spørgsmaalet om Kvindens Stilling og her efter min Mening tog særligt Hensyn til det Ubehag og de Uheldigheder, der kan være specielt for Kvinder, hvis de bliver efterlyst i Statstidende og andre Steder. Det er nu ikke det Spørgsmaal, der berøres her; her er det Kvindens Særstilling med Hensyn til Afsoning. Jeg vil gerne med Hensyn til hele dette Synspunkt sige, at naar vi gaar til — og det gør vi med Rette her i Landet — at lade Kvinder nyde samme Rettigheder som Mænd, saa bliver der baade i Henseende til det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet rejste, og til Spørgsmaalet her i § 16 i allerhøjeste Grad Grund til, at man nøje overvejer, naar vi gør Undtagelser. Der kan være Tilfælde, hvor det afgjort kan være lige saa rimeligt at lade — som nu i dette — Afsoningsbestemmelsen gælde i Relation til Kvinder lige saa vel som til Mænd. Om det Eksempel, den ærede Ordfører nævnte, om Efterlysning i Statstidende, maa jeg tillade mig at sige, at det

kan være afgjort lige saa generende for den paagældende udlagte Barnefader at faa sit Navn frem som for den paagældende Kvinde. Det drejer sig her endog specielt om den paagældende Kvindes Barn eller vordende Barn, medens det for den paagældende Mand kan blive et Spørgsmaal, der afgøres ved Retten. Jeg nævner blot ved denne Behandling Princippet, at naar Kvinder med Rette mere og mere stilles lige med Mænd, saa maa ogsaa paa den anden Side deres Forpligtelser træde frem paa samme Linie.

Jeg skal hertil kun føje to Bemærkninger vedrørende § 18, der egentlig er det nye i selve Lovforslaget. Det er den Bestemmelse, der gaar ud paa, at Afsoningsresolutionen fremtidig træffes af Politiet, medens det tidligere har været Amterne, der gjorde det. Uden at jeg paa noget Punkt vil rette noget Angreb paa Amterne — jeg ved, hvor overordentlig overbebyrdede de er og ikke mindst har været i den sidste Tid med Socialreformens Gennemførelse —, kan det ikke nægtes, at det gaar paa disse Omraader overordentlig langsomt. Og naar Forholdet er det, at de Personer, der her er Tale om, er Folk, der har særlig Lyst til at forsvinde, naar det afgørende skal ske, vil det i allerhøjeste Grad være paa sin Plads at fremskynde det; samtidig understregede jeg de Betragtninger, der er gjort i Lovforslagets Bemærkninger om, at det er den paagældende Politimester, der har mest Kendskab til de paagældende Personer, og som bedst kan bedømme, om det er de i § 17 nævnte Forhold, som gør sig gældende, Dovenskab, Forsørgerpligt o. s. v. Det er Umiddelbarhedsprincippet, som man paa dette administrative Omraade nu gennemfører, og det kan man kun støtte.

Jeg tør maaske samtidig, ikke paa egne, men paa Kollegers Vegne, føje til, at hvad jeg tillod mig at sige om Amtskontorerne, gælder i høj Grad ogsaa om Politikontorerne, at de er i ikke ringe Grad overbebyrdede, idet de aller fleste Kontrolbestemmelser hører ind under disse Kontorer, saa hvis dette Lovforslag skal medføre meget forøget Arbejde — hvad jeg ganske vist ikke her skal paastaa —, saa er der ogsaa Grund til ved denne Lejlighed at fremføre de rimelige Krav om, at tilstrækkeligt Mandskab stilles til Raadighed.

Maa jeg endelig med Hensyn til 2det Stykke af § 18, hvor der jo ligesom i andre Bestemmelser i Loven omtales den Appellgang, der er til Amterne, og som det er rimeligt at have, blot føje til, at naar det er saa-